

GUILLAUME MUSSO

FATA DIN BROOKLYN

GUILLAUME MUSSO

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.“ Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon“. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a

adus celebritatea (*Et après...*, 2004), fiind ecranizat în 2008, i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), *Vei fi acolo?* (*Seras-tu là?*, 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Ce-aș fi eu fără tine?* (*Que serais-je sans toi?*, 2009; Editura ALLFA, 2011), *Fata de hârtie* (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2012), *Central Park* (*Central Park*, 2014; Editura ALLFA, 2016), *Un appartement à Paris* (2017) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind, și ele, în curs de adaptare cinematografică.

„Într-un thriller, cel mai mult îmi place nu atât acțiunea, chiar dacă ea e cea care imprimă ritmul povestirii, cât psihologia. În cărțile mele, cele mai tulburătoare evenimente sunt, în primul rând, de ordin intim, avându-și originea în motivațiile personajelor, în spaimele și în aspirațiile lor secrete.“

Guillaume Musso

Alte titluri apărute în seria **Guillaume Musso**:

Mâine

Chemarea îngerului

Fata de hârtie

Ce-aș fi eu fără tine?

Vei fi acolo?

După șapte ani

Central Park

GUILLAUME
MUSSO

FATA DIN BROOKLYN

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

EDITURA ALLFA

Redactare: Sinziana Cotoară
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Design copertă: Andra Penescu

LA FILLE DE BROOKLYN

Guillaume Musso

Copyright © XO Éditions 2016.
All rights reserved.

FATA DIN BROOKLYN

Guillaume Musso

Copyright © 2017 Editura **ALLFA**
Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **MUSSO, GUILLAUME**

Fata din Brooklyn / Guillaume Musso; trad. din lb. franceză
și note de Liliana Urian. - București: ALLFA, 2017
ISBN 978-606-783-043-9

I. Urian, Liliana (trad.) (note)

821.133.1

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all
allcafe.ro

*Pentru Ingrid,
pentru Nathan*

Și am pierdut-o...

Antibes, miercuri, 31 august 2016

Cu trei săptămâni înainte de căsătoria noastră, acel weekend prelungit urma să fie un fel de paranteză prețioasă, un moment de intimitate regăsită sub soarele de sfârșit de vară al Coastei de Azur.

Seara începuse bine: o plimbare pe meterezele vechiului oraș, un pahar de merlot la o terasă și un platou de spaghete cu scoici, savurate sub bolțile din piatră cioplită ale restaurantului Michelangelo. Vorbiserăm puțin despre meseria ta, despre a mea și despre ceremonia care urma să aibă loc, plănuită în cea mai strictă intimitate, doi prieteni care să ne fie martori și fiul meu, Théo, care să ne aplaude.

La întoarcere, pe drumul de pe coastă, conduceam încet decapotabila pe care o închiriaserăm, ca să te bucuri de priveliștea țărmlui decupat al Capului Antibes. Îmi amintesc perfect acel moment: limpezimea privirii tale de smarald, cocul tău boem, fusta scurtă, geaca din piele fină descheiată, care scotea la iveală tricoul tău de un galben țițător cu „Power to the people“. La curbe, în timp ce schimbam vitezele, îți priveam picioarele bronzate, ne zâmbeam, iar tu fredonai un hit

vechi al Arethei Franklin. Era plăcut afară. Aerul era călduț și reconfortant. Îmi amintesc perfect acel moment: sclipirile din ochii tăi, fața radioasă, şuvițele care-ți fluturau în vânt, degetele tale delicate care băteau ritmul pe tabloul de bord.

Vila pe care o închiriaserăm era situată pe Domeniul pescuitorilor de perle, o zonă elegantă cu vreo zece case cocoțate pe țărmul abrupt al Mediteranei. În timp ce urcam pe alea de pietriș, de-a lungul pădurii înmiresmate de pini, făceai ochii mari descoperind panorama spectaculoasă care ne înconjura.

Îmi amintesc perfect acel moment: ultima oară când fuseserăm fericiți.

*

Cântecul greierilor. Legănatul valurilor. Briza ușoară care subția umezeala mătăsoasă a aerului.

Pe terasa care înainta pe versantul stâncii, aprinseseși lumânări parfumate și fotofore menite să alunge țânțarii, iar eu puseseam un disc cu Charlie Haden. Ca într-un roman de Fitzgerald, mă dusesem după teigheaua barului în aer liber și pregăteam câte un cocktail pentru noi. Preferatul tău: Long Island Iced Tea cu multe cuburi de gheață și o felie de lămâie verde.

Rareori te văzusem atât de veselă. Ar fi putut fi o seară frumoasă. Ar fi *trebuit* să fie o seară frumoasă. Dar am căzut, în schimb, pradă unui gând obsedant, unei idei care mă bântuia de ceva timp, dar pe care o ținusem ascunsă până atunci: „Știi, Anna, nu trebuie să avem secrete unul față de celălalt.“

De ce teama că nu te cunoșteam *cu adevărat* izbucnea tocmai în seara aceea? Să fi fost căsătoria care se apropia? Frica de a face pasul cel mare? Graba cu care hotărâserăm să ne luăm acest angajament? Fără îndoială că erau toate la un loc, plus propria mea poveste, marcată de trădarea oamenilor pe care crezusem că-i cunosc.

Ți-am întins un pahar și m-am așezat în fața ta.

— Vorbesc serios, Anna, nu vreau să trăiesc în minciună.

— Perfect: nici eu. Dar a nu trăi în minciună nu înseamnă să nu ai niciun secret.

— Deci, recunoști că ai secrete!

— Dar toată lumea are secrete, Raphaël! Și e foarte bine așa. Secretele ne definesc. Determină o parte a identității noastre, a biografiei noastre, ne fac mai misterioși.

— Eu unul n-am secrete față de tine.

— Ei bine, ar trebui să ai!

Erai dezamăgită și furioasă. Și eu la fel. Toată bucuria și toată buna dispoziție de la începutul serii se evaporaseră.

Puteam să terminăm cu asta în acel moment, dar am insistat fără să vreau, înșirând toate argumentele ca să ajung la întrebarea care mă chinuia:

— De ce eviți subiectul de fiecare dată când te întreb despre trecutul tău?

— Pentru că, prin definiție, trecutul e trecut. Nu-l mai putem schimba.

M-am enervat:

— Trecutul se reflectă asupra prezentului, știi foarte bine asta. Fir-ar să fie, ce-ncerci să-mi ascunzi?

— Nu-ți ascund nimic care ne-ar putea pune în pericol.
Ai încredere în mine! Ai încredere în *noi*!

— Încetează cu clișeele astea!

Tocmai dădusem cu pumnul în masă, ceea ce te-a făcut să tresari. Chipul tău frumos s-a metamorfozat într-un evantai de nuanțe, de la disperare la frică.

Eram furios, pentru că simțeam nevoia să mă liniștești. Nu te cunoșteam decât de șase luni și îmi plăcuse totul la tine de la prima întâlnire. Dar o parte din ceea ce mă cucerise la început – misterul, prudența, discreția, firea ta solitară – devenise un motiv de neliniște, care se întorcea împotriva mea ca un bumerang.

— De ce vrei să strici absolut totul? m-ai întrebat cu o mare lehamite în glas.

— Știi ce viață am avut eu. Am făcut deja greșeli. Nu-mi mai pot permite să mă înșel.

Știam cât rău îți făceam, dar aveam impresia că sunt în stare să înțeleg totul, să îndur totul din dragoste pentru tine. Dacă aveai ceva dureros să-mi mărturisești, voiam să te scap de durere împărțind povara cu tine.

Ar fi trebuit să dau înapoi și s-o las baltă, dar discuția a continuat. Și nu te-am cruțat. Simțisem că, de data asta, aveai să-mi spui ceva. Așa că mi-am înfipt metodic sulițele, ca un picador, până când ai fost îndeajuns de epuizată ca să nu te mai aperi.

— Nu vreau decât adevărul, Anna.

— Adevărul! Adevărul! Numai asta știi să spui, dar te-ai întrebat vreodată dacă ai fi în stare să suporti adevărul?

Replica asta dură mi-a picurat îndoiala în suflet. Nu te mai recunoșteam. *Eyliner*-ul ți se întinsese și o scânteie pe care n-o mai văzusem niciodată îți scăpăra în ochi.

— Vrei să știi dacă am un secret, Raphaël? Răspunsul este „da“! Vrei să știi de ce nu vorbesc despre asta? Pentru că, după ce-o să afli, nu numai că n-o să mă mai iubești, dar o să mă și detești.

— Nu-i adevărat, sunt capabil să înțeleg orice.

Cel puțin așa credeam în acel moment. Că nimic din ce mi-ai putea dezvălui nu m-ar atinge.

— Nu, Raphaël, astea sunt doar cuvinte! Ca alea pe care le scrii în romanele tale. Dar realitatea e mai dură decât cuvintele.

Ceva se inversase. Un dig cedase. Acum îmi dădeam bine seama că și tu te întrebai ce gândeam eu, de fapt. Și tu voiai să știi. Dacă mă mai iubeai. Dacă te mai iubeam destul. Dacă grenada pe care te pregăteai s-o detonezi avea să ne distrugă.

Atunci ai scotocit în geantă și ți-ai scos tableta. Ai tastat o parolă și ai deschis galeria foto. Ai derulat încet fotografiile ca să ajungi la una anume. Apoi m-ai țintuit cu privirea, ai murmurat câteva cuvinte și mi-ai întins tableta. Iar eu am contemplat secretul pe care tocmai ți-l smulsesem.

— Eu am făcut asta, ai repetat.

Uluit, am privit cu atenție ecranul, mijind ochii până când mi s-a întors stomacul pe dos și, de greață, a trebuit să mă uit în altă parte. Un frison mi-a zguduit tot corpul. Mâinile îmi tremurau, sângele îmi zvâcnea în tâmples. Mă așteptam la orice. Credeam că îmi imaginasem totul. Dar nu mă gândisem niciodată la *asta*.

M-am ridicat și am simțit că mi se înmoaie picioarele. Cuprins de amețeală, m-am clătinat, dar m-am chinuit să ies din salon cu un pas ferm.

Geanta de voiaj îmi rămăsese pe holul de la intrare. Fără să-ți arunc vreo privire, am luat-o repede și am ieșit.

*

Stupefacție. Piele de găină. Refluxuri acide în stomac. Picături de sudoare care-mi încețoșau vederea.

Am trântit ușa de la mașină și am condus în noapte ca un automat. Furia și amărăciunea îmi făceau să dlocotească sângele în vene. În mintea mea, totul se învălmășea: violența fotografiei, neputința de a înțelege, senzația că viața mea se năruia.

După câțiva kilometri, am zărit silueta compactă și masivă a fortului Carré înălțându-se în vârful unei stânci, neclintit pe fortificațiile lui solide, ultimul post de strajă înainte să ieși din port.

Nu. Nu puteam să plec așa. Deja regretam. Din cauza șocului, îmi pierdusem sângele-rece, dar nu puteam să dispar fără să ascult ce ai de zis. Am pus frână și am întors în mijlocul șoselei, călcând linia continuă și fiind cât pe-acți să lovesc un motociclist care venea din sens opus.

Trebuia să te susțin și să te ajut să depășești acel coșmar din viața ta. Trebuia să fiu cel care îmi promiseseam să fiu, cel care putea să-ți înțeleagă durerea, s-o împărtășească și să te ajute s-o învingi. Cu toată viteza, am făcut drumul în celălalt sens: Boulevard du Cap, Plage des Ondes, Port de l'Olivette,

Muzeul Batterie du Graillon, apoi drumul îngust care ducea la domeniul privat.

Am parcat sub pini și m-am năpustit spre casă, care avea ușa de la intrare întredeschisă.

— Anna! am strigat și am dat buzna în hol.

În salon, nimeni. Parchetul era plin de cioburi de sticlă. O etajeră cu obiecte decorative fusese răsturnată, lovind în cădere măsuța joasă din sticlă suflată, care se spărsese în mii de bucățele. În mijlocul dezastrului zăceau cheile pe care ți le dădusem cu câteva săptămâni în urmă.

— Anna!

Imensa fereastră glisantă cu draperii de o parte și de alta era deschisă. Am dat la o parte bucățile de material care fluturau în vânt ca să ies pe terasă. Ți-am strigat din nou numele în gol. Am format numărul tău, dar apelul a rămas fără răspuns.

Am îngenuncheat și mi-am luat capul între mâini. Unde erai? Ce se întâmplase în douăzeci de minute, cât lipsisem? Ce cutie a Pandorei deschiseseam răscolind trecutul?

Am închis ochii și am revăzut crâmpoie din viața noastră împreună. Șase luni de fericire, care, mă gândeam, tocmai dispăruseră pentru totdeauna. Promisiuni legate de viața noastră, de familie, de un copil care n-aveau să se mai realizeze niciodată.

Mi-era ciudă pe mine.

La ce bun să pretinzi că iubești pe cineva dacă nu ești în stare să-l protejezi?

Prima zi

Cum să înveți să dispari

1

Bărbatul de hârtie

De îndată ce nu mai țin în mână o carte sau nu visez să scriu una, îmi vine să urlu de plictiseală. Viața nu mi se pare suportabilă decât dacă este mistificată.¹

Gustave FLAUBERT

1.

Joi, 1 septembrie 2016

— Soția mea adoarme în fiecare seară cu dumneavoastră în brațe, dar, din fericire, nu sunt gelos!

Încântat de gluma lui, taximetristul parizian îmi face cu ochiul în oglinda retrovizoare. Încetinește și semnalizează ca s-o ia pe drumul pe care se iese din Aeroportul Orly.

— Recunosc că stă bine cu inima. V-am citit și eu vreo două, trei cărți, continuă el netezindu-și mustața. Suspansul e reușit, dar prea dur pentru mine. Toate crimele alea, violența... Cu tot respectul pe care vi-l port, domnule Barthélémy, mi se pare că aveți o viziune nesănătoasă asupra umanității. Dacă am întâlni în realitate atâția smintiți ca în romanele dumneavoastră, n-am mai avea nicio șansă.

¹ Versiunea în limba română a tuturor citatelor aparține traducătorului. (N. r.)

Cu ochii la telefon, m-am prefăcut că nu-l aud. Ultimul lucru de care aveam nevoie în dimineața aceea era să discut despre literatură sau să sporovăiesc despre starea lumii.

Era 8.10, luasem primul avion ca să mă întorc de urgență la Paris. Pe telefonul Annei intra direct căsuța vocală. Îi lăsasem vreo zece mesaje, cerându-i întruna scuze, mărturisindu-i cât de îngrijorat eram și implorând-o să mă sune înapoi.

Eram descumpănit. Nu ne mai certaserăm niciodată.

Nu închisesem un ochi în noaptea aceea, folosindu-mi tot timpul ca să o caut pe ea. Mă dusesem mai întâi la cabina de pază a domeniului, unde paznicul îmi spusese că, de când plecasem, pe proprietate intraseră mai multe mașini, printre care o berlină a unei firme de VTC¹.

— Șoferul mi-a zis că fusese chemat de doamna Anna Becker, cazată în vila Les Ondes. Am sunat-o la interfon și mi-a confirmat.

— Sunteți sigur că era vorba de o firmă de VTC? întrebam.

— Avea sigla pe parbriz.

— Și n-aveți idee unde a dus-o?

— De unde să știu?

Șoferul o dusesse pe Anna la aeroport. Cel puțin asta dusesem câteva ore mai târziu când intrasem pe site-ul Air France. După ce introdusesem datele noastre de călătorie – eu cumpărasem biletele –, descoperisem că pasagera Anna

¹ VTC (Voiture de Transport avec Chauffeur) – mașină de transport persoane cu șofer, serviciu de închiriere a unei mașini cu șofer profesionist.